

LA DEKSEPA

Organe Mensuel Espérantiste.

RÉDACTION ET ADMINISTRATION : H. de COPPET

179, Boulevard Pereire, Paris.

ABONNEMENT : *France*, 1 franc. — *Etranger*, 1 fr. 50 par an.

Ne paraît pas en Août et Septembre.

TARIF DES ANNONCES :

Une année : 1/4 page, 40 fr. : 1/2 page, 70 fr. : une page, 120 fr.

GRUPO FUNDAMENTISTA « LA DEK-SEPA »

Grupo Espérantiste du XVIIe Arrondissement de Paris.

Réunions amicales tous les Mercredis soirs, à 9 heures,
Café de la Gare, 6, Place Pereire, Paris. Entrée particulière.
Téléphone 530-46. Métro : Pereire.

Prochaines Causeries.

- 8 Octobre. — Malferma parolado de la jaro, S-ro H. DE COPPET, Prezidanto de la Grupo Fundamentista « La Dek-Sepa ».
- 15 Octobre. — S-ro PAUL DE LENGYEL, Akademiano : Literaturaĵo.
- 22 Octobre. — S-ro ROBERT BOLLACK : En London.
- 29 Octobre. — Kontraŭdira parolado : Tramveturilo aŭ « aŭtobuso » ? diskuto malfermata de S-ro GROSSET.

Le secrétaire,

ROBERT BOLLACK.

NOS COURS

Ecole, 7, rue Saint-Ferdinand, Paris-17e. Jeudi 20 h. 30 (Société d'Enseignement Moderne). — Professeur M. H. de Coppet (à partir du 9 Octobre 1913).

Ecole, 44, rue Pouchet, Paris-17e. Jeudi 20 h. 30 (Association Polytechnique). — Professeur M. Robert Bollack (à partir du 8 Octobre 1913).

Promenade à Fontainebleau de la « Dek-Sepa »

Le Dimanche 19 Octobre 1913, notre Groupe organise une promenade dans la forêt de Fontainebleau. Rendez-vous, Gare de Lyon, sous la grosse horloge, à 8 heures précises du matin. Arrivée à Fontainebleau à 9 h. 45.

Promenade dans le parc du château, avant le déjeuner, qui pourra se faire au choix des participants, soit au restaurant, soit en ayant emporté ses provisions.

Après le déjeuner, départ pour la Tour Dennecourt (point de vue magnifique). Route tournante des hauteurs de la Solle, Croix du Grand Veneur, retour à la gare de Fontainebleau. Départ 18.08, arrivée 19.30.

Coût de l'excursion : fr. 3,50.

(Le repas de midi n'est pas compris dans ce prix, étant laissé au gré de chacun d'agir à sa guise).

Prière aux « Dek-Sepanoj » désireux de participer à cette splendide excursion, de bien vouloir envoyer leur adhésion, accompagnée de 3 fr. 50, à

M. Bollack, 95, Avenue Victor-Hugo, Paris.

Toute adhésion parvenue après le vendredi 17 octobre ou non accompagnée des fonds sera nulle et non avenue.

Avis important. — Porter très visiblement son insigne pour faciliter le contrôle au départ et à l'arrivée.

L'Esperanto à Paris et dans la Banlieue

M. Carlo Bourlet, président du groupe espérantiste de Paris, est mort accidentellement à Annecy, le 12 Août 1913 (voir d'autre part).

Mademoiselle Gautier, notre charmante et dévouée sociétaire, vient d'être nommée Officier d'Académie comme professeur à la Société de l'Enseignement Moderne. Nous lui adressons à cette occasion nos chaleureuses félicitations.

M. Leclerc a été élu, en Juillet 1913, président de l'Association Espérantiste Industrielle et Commerciale, en remplacement de M. Decaen, qui ne sollicitait pas le renouvellement de son mandat.

Une fête de propagande espérantiste aura lieu à la *Mairie de Suresnes, le Dimanche 26 Octobre 1913, à 14 heures*. Tous les « Deksepanoj » tiendront à y assister, d'autant plus que c'est notre dévoué samgrupano Chillard qui en est l'organisateur.

NEKROLOGIO

Dum tiu somera libertempa periodo la morto prenis al la Esperantistaro tri el ĝiaj konataj propagandistoj, S-roj R. de Ladevèze, Carlo Bourlet kaj Abato Richardson.

R. de Ladevèze

Nia samideano mortis en Marseille la 14-an de Julio 1913 post malsano nekuracebla. Li estis 28-jara. Antaŭ kelkaj monatoj li loĝis ankoraŭ en Hamburg, kie li havis sian laboron. Li verkis : « Demandaro pri la historio, literaturo kaj organizaĵoj de Esperanto por esperantaj ekzamenoj ». Lingva Komitatano, antaŭ du jaroj li protestis kontraŭ nefundamentaĵo, kaj pro tio ni multe lin bedaŭros.

Ni esprimas al lia familio nian sinceran kondolencon.

Carlo Bourlet

La 12-an de Aŭgusto 1913 mortis akcidente en Annecy S-ro Carlo Bourlet, prezidanto de la grupo esperantista de Paris, vic-prezidanto de la Konstanta Komitato de la Kongresoj esperantistaj, membro de la Lingva Komitato kaj de la Komitato de S. F. P. E., direktoro de « La Revuo » kaj de « Paris-Esperanto ». Nia samideano estis 47-jara. Tre agema, li multfoje paroladis tra tuta Franclando por la propagando de Esperanto. Li estis tre persisteca, rilate ĉiujn siajn lerte organizitajn projektojn, kies sukceson li firme deziris.

Kvankam en la « Grupo Fundamentista La Dek-Sepa » ni, kelkafoje, ne samopiniis kiel li, ĉiam niaj interrilatoj restis bonmanieraj.

Ni esprimas al lia familio nian kondolencan senton.

Abato A. Richardson

La 20-an de Aŭgusto 1913 nia samideano Abato A. Richardson, mortis en Bossey (Haute-Savoie). Li estis ironta al Bern por ĉeesti la Naŭan kaj poste al Roma, ĉe la Katolika Esp. Kongreso. Li estis 70-jara. Abato Richardson estis Anglo, sed loĝis en Bruxelles. Li estis prezidanto de Internacia Katolika Unuiĝo kaj religia direktoro de « Espero Katolika ».

Al la familio de nia fundamentista samideano ni prezentas nian sinceran kondolencan.

LA DEK-SEPA.

LA VERA TIZANO DE L' PASTRO DE DEUIL

preparita de S-ro Duvergier, en Argenteuil, mirinde efikas kontraŭ ĉiuj doloroj, reŭmatismoj, neŭralgioj, kontraŭ la aĝatakoj, la mallakso kaj la grasegeco.

La paketo : 1 Fr. 50 (Sm. 0,60)

Tuj ricevebla kontraŭ poŝtmandato.

Specimeno kaj broŝuro senditaj senpage tuj post demando al
S-ro DUVERGIER, 9, Rue Laffitte, Paris.

MALFERMA PAROLADO

de

S-ro R. DE SAUSSURE

ĉe la IX-a Kongreso de Esperanto en Bern.

Kara Majstro, Doktoro Zamenhof,
Estimata honora Prezidanto kaj Oficialaj Delegitoj,
Estimataj kongresanoj,

Lastan jaron, ĉe la 8-a Universala Kongreso de Esperanto en Krakovo, D-ro Zamenhof en sia oficiala parolado faris al la Esperantistaro deklaron tute ne atenditan:

« Konsciante — li diris — ke, ĝis sia plena fortikiĝo, nia afero bezonas ian enkorpigitan standardon, mi — laŭ via deziro — dum 25 jaroj plenumadis tiun rolon, kiel mi povis, kaj mi permesadis, kvankam tre nevolonte, ke vi vidu en mi ĉefon kaj Majstron. Sed nun permesu al mi, ke mi fine formetu de mi tiun rolon. La nuna kongreso estas la lasta, en kiu vi vidas min *antaŭ* vi; poste, se mi povos veni al vi, vi ĉiam vidos min nur *inter* vi. »

Kaj inter la diversaj kaŭzoj, aluditaj de D-ro Zamenhof, por klarigi sian decidon, li diris interalie:

« Nun kiam nia afero estas jam sufiĉe forta, estas necese, ke ĝi fine fariĝu absolute libera, ne nur libera de ĉiuj personaj *dekretoj*, kia ĝi fariĝis jam antaŭ 25 jaroj, sed ankaŭ de ĉiu efektiva aŭ ŝajna persona *influo*. Estas necese, ke la mondo sciigu tute klare, ke Esperanto povas havi aŭ ne havi sian elektitajn gvidantojn, sed ke ĝi posedas nenian konstantan *Majstron*. »

Fininte sian paroladon, D-ro Zamenhof kredis, ke li povas tiam tute simple forkuri de la publika scenejo, ofenda por lia modesteco, kaj sin kaŝi inter la multnombraj kongresanoj; kaj efektive li forlasis la oficialan podiumon, kie sidas kutime la kongresestraro kaj malaperis en la popolon Esperantistan. Tiel surprizitaj estis la kongresanoj, ke ili eĉ faris nenian provon, reteni perforte la Majstron sur la podiumo

Sed nun pasis preskaŭ unu jaro, kaj pripensinte la aferon, multaj Esperantistoj, se ne ĉiuj, venis al la konkludo, ke, kiel ajn doloriga estas por ili la decido de nia Majstro, ĝi tamen estas decido grandanima, kaj bonefikonta sur la estontecon de nia movado. D-ro Zamenhof, kvankam li ĉiam

portas okulvitrojn, estas homo tute ne miopa, kaj la demandon pri lingvo internacia li juĝas de punkto tre alta kaj foren videbliganta. Li komprenas, ke la homa vivdaŭro estas tempo tre mallonga kompare kun la tempo postulita, por plene efektiviĝi la realigon de lingvo internacia. Jam dum 25 jaroj li fervore kaj senlace direktadis la movadon Esperantistan tra ĉiuj malhelpoj kaj kontraŭventoj: la infano « Esperanto » estas nun plenkreska, kaj alvenis la tempo, kiam ĝi *devas* sin disigi de la patro, por konkeri la mondon per siaj propraj fortoj. Certe tiu momento estas doloriga por la filo, kaj ankaŭ — mi kredas — por la patro; sed por ambaŭ ĝi estas esperplena matenruĝo de komencanta nova periodo.

Tamen, kvankam ni ne volas kontraŭstari al la decido de D-ro Zamenhof pro tio, ke li juĝas ĝin oportuna, utila kaj eĉ necesa por la movado Esperantista, kvankam ni ne povas malhelpi, ke li jam lastan jaron demetis sian oficialan rolon, ni almenaŭ ne volas permesi al nia Majstro, ke li forlasu sian oficon tiel nerimarkite, kvazaŭ nenio grava estus okazinta. Pro tio, kara Majstro, permesu nun al mi, esprimi al vi *oficiale* la profundan dankon, admiron kaj amsenton de la tuta Esperantistaro, ne nur por via genia verko, sed precipe ankaŭ por la nova sento, aperinte en la mondon antaŭ 25 jaroj kaj nun enkorpigita en via modesta persono.

La Organiza Komitato decidis solenigi la transiron de la unua al la dua periodo de nia historio per la stampigo de memoriga ora medalo, kiun nia kolego S-ro Jakob Schmid oficiale prezentos hodiaŭ al D-ro Zamenhof, je la nomo de la tuta kongresanaro kaj sendube ankaŭ kun la aprobo de la tuta Esperantistaro.

La unua periodo de la Esperantista historio forpasis: vivu la dua! Ĝi estu la decida periodo, dum kiu Esperanto enradikiĝos pli forte en la tuta mondo! Vivu la IX-a Kongreso kaj vivu Zamenhof!

Mi estus dezirinta en tiu parolado, fari resumon de la verko de Zamenhof kaj de la historio de Esperanto dum la lastaj 25 jaroj; sed la limigita tempo, kiun mi disponas, ne permesas tion; mi devas lasi tiun taskon al pli kompetentaj personoj, des pli, ke dum tiu ĉi jaro aperis en la Esperanta literaturo bonaj historioj de Esperanto, kies legadon mi rekomendas al ĉiuj.

Mi volas nur diri al nia Majstro, ke, kvankam la tempo

de lia oficiala rolo estas nun pasinta, ni ne ĉesos vidi en li la amatan simbolon de Esperanto, kaj la samideanoj sincere esperas, ke dum ankoraŭ multaj jaroj ili havos la ĝojon vidi lin inter si.

Kaj nun komencas nova periodo. Ne malantaŭen, sed antaŭen ni devas rigardi, ĉar ankoraŭ malfacila estas la vojo kaj granda estas la laboro.

Kiel junulo, adiaŭante la patron hejmerestantan, ni devas starigi la programon de nia nova vivo kaj ĝin organizi laŭ niaj fortoj kaj vivrimedoj; ni devas ekzameni, kiamaniere ni devas anstataŭigi la oficialan rolon de D-ro Zamenhof, kaj kiamaniere ni povas kompletigi la unuajn instituciojn de Esperanto kaj de la Esperanta movado.

1-e. En niaj universalaj kongresoj *la malferman paroladon devas fari de nun la Kongresprezidanto*. Tiu propono kompreneble ne venas de mi, kiu estas en malbona situacio, por ĝin fari; ĝi venas de Prof. Boirac, prezidanto de nia Akademio. D-ro Zamenhof unue proponis, ke S-ro Boirac faru la kutiman malferman paroladon anstataŭ li. Sed S-ro Boirac ne volis akcepti. Tiun ni ĉiuj povas bedaŭri, ĉar li certe estus parolinta pli elokvente kaj pli kompetente ol mi; tamen mi opinias, ke li agis saĝe kaj por la bono de nia movado, ĉar povus esti malutile kaj eĉ danĝere, elekti iun el la Esperantistoj, eĉ la plej eminentan, kiel kvazaŭ heredonton aŭ posteulon de Zamenhof. « Se mi parolus tiun-ĉi jaron kiel prezidanto de la Akademio, skribis S-ro Boirac, — mi devus paroli ankaŭ proksiman jaron ĉe la X-a kongreso kaj ĉe la XI-a kaj ĉe la XII-a, k. t. p. Mi do opinias, ke multe pli logike kaj konvene estus, se tuj de nun la malferma parolado de niaj kongresoj estus farata de la Kongresprezidanto, kiel tio okazas en ĉiuj aliaj kongresoj internaciaj. » Kaj S-ro Boirac aldonis, ke tio estis ankaŭ la opinio de la Konstanta Komitato de la Kongresoj (K. K. K.). Mi ne dubas, ke tiu propono estos favore akceptata de la Esperantistaro, ĉar per ĝi ni ne nur evitas la riproĉon, ke ni elektis novan kvazaŭreĝon anstataŭ Zamenhof, sed ni ankaŭ donas al nia nova organizo karakteron vere demokratian kaj bazitan sur egaleco de rajtoj por ĉiuj popoloj.

Se kelkaj malamikoj niaj malbonitence pretendis, ke la Esperantistoj havas reĝon, tion ili nun ne plu povos diri, ĉar laŭ la nova reĝimo Esperantistujo fariĝas respubliko vere demokrata. Tamen unu rimarkon mi deziras fari: la elekto

de la Kongresprezidanto, kiel ĉeforatoro de la sola malferma kunsido estas certe tre taŭga, ĉar tiamaniere ĉiu nacio, unu post alia, havos la okazon esprimi siajn proprajn dezirojn koncerne la movadon Esperantistan, sed plej necese estas, ke la Kongresprezidanto estu sole responda pri tio, kion li diras. Bonvolu do, mi petas, konsideri mian nunan paroladon kiel nuran esprimon de personaj opinioj, des pli, ke mi disponis tre mallongan tempon, por ĝin prepari.

2-e. Koncerne *la elekton de la ĉiujara prezidanto*: ĝis nun laŭ la regularo la Kongresprezidanto estis elektata de la kongreso mem, post propono de la K.K.K., kaj tio signifas, ke la prezidanto estas elektita je la lasta momento; tiamaniere li ne havas la tempon, zorge prepari la tekston de la malferma parolado. Ni do esperu, ke iam kongreso ekzamenos tiun demandon kaj trovos por ĝi taŭgan solvon.

3-e. Koncerne *la Lingvan Komitaton kaj Akademion*, la decido de D-ro Zamenhof alportas en tiujn instituciojn nenian senteblian ŝanĝon. Ili estas, kiel antaŭe, nia supera kaj sola lingva aŭtoritato. La sola ŝanĝo alportata de la nova stato de aferoj estas eble la pligrandigo de la morala aŭtoritato de la Akademio kaj de la Lingva Komitato. Sed nun, ĉar ni devas organizi nian movadon sendepende de D-ro Zamenhof, ni devas konsideri la Lingvan Komitaton kaj la Akademion kiel la solajn lingvajn aŭtoritatojn.

4-e. Koncerne *la internacian organizadon de la Esperanta movado*, la nuna momento estas plej oportuna por definitive solvi tiun gravan kaj malfacilan demandon, kiu de kelkaj jaroj estas vigle diskutita kaj parte solvita per la kreado de Administra Komitato de la Centra Oficejo kaj de « rajtigataj delegitoj ». Sed ekzistas ankoraŭ malfacilaĵoj, precipe pri la maniero kolekti la monon, necesan por subteni la centrajn instituciojn. Ĉar tiu demando, pri internacia organizado, kaŭzis multajn diskutojn pli-malpli akrajn, permesu al mi esprimi pri tiu temo kelkajn personajn opiniojn:

La ĉefa diferenco inter la Esperantista popolo kaj alia popolo politike organizita estas, ke ĝi ne havas kaj neniam povos havi ĝendarmojn, kaj sen ĝendarmoj oni ne povas *devigi* ĉiun apartan Esperantiston, aŭ ĉiun apartan Esperantistan grupon al obo de leĝoj.

Efektive laŭ la Bulonja deklaro:

« Esperantisto estas nomata ĉiu persono, kiu uzas la lingvon Esperanto, tute egale por kiu celo li ĝin

uzas. Apartenado al iu aktiva Societo Esperantista por ĉiu Esperantisto estas rekomendinda, sed ne deviga. »

Laŭ tiu teksto oni vidas: unuflanke, ke Esperanto estas lingvo kaj nur lingvo; aliflanke, ke krom la lingvo Esperanto ekzistas ankaŭ Esperantista *movado*, subtenata de Societoj. El tiuj societoj ĉiu havas sian specialan organizon, specialan celon, k. t. p.; ĉiu societo estas pli aŭ malpli grava laŭ la nombro de siaj anoj, sed ĉiu societo reprezentas nur la tutecon de siaj anoj kaj neniam la tutecon de la Esperantistaro.

Do, la internacia organizado de la Esperantista movado estas kaj povas esti nenio alia ol la kreado de tutmonda Societo aŭ Asocio Esperantista, kaj, laŭ la Bulonja deklaro, la aliĝo al tiu nova asocio aŭ societo estas por ĉiu Esperantisto « rekomendinda », sed ne « deviga ».

Nu, kial ĝis nun oni ne klare komprenis la veran karakteron de nia ĵus fondita internacia organizaĵo. Laŭ mi, estas nur pro tio, ke oni forgesis doni difinitan nomon al la nova tutmonda Asocio, ĉar la manko de difinita nomo kreas konstante konfuzojn. Kiam oni parolas pri « oficialaj institucioj », « rajtigita delegito », « centra oficejo », k. t. p., oni povas sin demandi, al kiu rilatas tiu oficialeco, aŭ rajtigiteco, ĉar, se Esperanto estas nur lingvo, la esprimo « oficiala institucio de Esperanto » povas nure signifi « institucion nur lingvan », kiel ekzemple la Franca Akademio por la Franca lingvo. Sed se oni donus nomon al nia internacia organizaĵo, nomante ĝin ekzemple « Internacia Asocio Esperantista », tiam neniu plu povus plendi pri la senco de la vortoj « rajtigita », k. t. p., ĉar tiuj vortoj rilatas al la « Internacia Asocio Esperantista » (I. A. E.): *rajtigita delegito* signifus « rajtigita delegito de I. A. E. », « centra oficejo » estus « centra oficejo de I. A. E. » tute same, kiel la internacia oficejo de la Telegrafoj en Bern estas nomata « centra oficejo de U. U. T. » (Universala Unio Telegrafa). Tiel la situacio fariĝus pli klara kaj sendube preskaŭ ĉiuj grupoj kaj societoj por propagando de Esperanto aliĝus propravole al la tutmonda Asocio. Tiuj grupoj, kiuj ne volus aliĝi al « I. A. E. », ne povus plu plendi, ke ili ne havas « rajtigitajn delegitojn » ĉe la universalaj kongresoj, ĉar la « rajtigitaj delegitoj » estus ne delegitoj de Esperanto aŭ de la Esperantistaro, sed delegitoj de « I. E. A. ».

Ni jam havas ekzemplon de Esperantista internacia organizaĵo per « U. E. A. » (Universala Esperanto-Asocio); la

sola diferenco estas, ke « U. E. A. » celas nur la praktikan aplikadon de Esperanto, dum « I. E. A. » celus nur la propagandon. La du kampoj de agado, propagando kaj praktika aplikado, estas du kampoj sufiĉe vastaj kaj apartaj, por pravigi la ekziston de du organizaĵoj en la Esperantistaro. Ambaŭ estas jam sufiĉe konataj kaj fortaj, por ne timi konkurencon. Do ni akceptu ambaŭ, kaj ni kreu inter ili amikajn kaj precizajn interrilatojn tiamaniere, ke ili povu sin reciproke interhelpi. Tio certe estas la sincera deziro de multaj Esperantistoj.

Resume, ĉe la sojlo de la nova periodo de nia historio, rigardante de vidpunkto kiel eble plej neŭtrala la ĉefajn instituciojn de la Esperantista movado, mi komprenas ilin jenmaniere :

a) *Lingvaj* institucioj : « E. L. K. » (Esperantista Lingva Komitato kun ĝia Akademio) kaj sekretario en la lando de ĝia prezidanto ;

b) *Propagandaj* institucioj : « I. A. E. » (Internacia Asocio Esperantista) kaj ĝia centra oficejo en Parizo ;

c) *Aplikaj* institucioj : « U. E. A. » (Universala Esperanto-Asocio) kaj ĝia centra oficejo en Ĝenevo.

5-e. Koncerne *niajn internaciajn kongresojn*, ili estas kaj restos ĉiujara *festoj* de la Esperantista popolo ; tamen dum tiu festo okazas aŭ devus okazi laborkunsidoj en du kategorioj :

a) La oficiala parto de la kongreso, konsistanta el la kunsidoj de la « L. K. » (por la lingvo), tiuj de « I. A. E. » (por la propagando) kaj tiuj de « U. E. A. » (por la aplikado).

b) La neoficiala parto, konsistanta el la diversaj fakkunsidoj de « I. A. E. » aŭ de « U. E. A. » (kuracistoj, katolikoj, framasonoj, k. t. p.).

Ŝajnas al mi, ke la nuna kongreso estas jam preskaŭ konforma al tiu plano, se ne teorie almenaŭ fakte. Efektive, sufiĉus anstataŭ « ĝenerala labora kunsido » skribi sur la programon « ĝenerala labor-kunsido de « I. E. A. », ĉar koncerne la laborkunsidojn de « U. E. A. », ili jam estas sur la nuna programo.

Tamen mi denove insistas pri tio, ke ĉio, kion mi diris ĉi-supre, estas nur persona opinio.

*

* *

Konklude permesu al mi diri, ke fari la malferman paroladon de la IX-a kongreso estis por mi granda kaj neatendita honoro, sed ankaŭ grava prirespondeco, se vi konscias, ke ĝis nun tiu parolado estis farata de nia Majstro mem. Mi provis imiti tiel bone, kiel mi povis, lian senpartiecon kaj pacamon, montrante la nunan situacion de la movado Esperantista de vidpunkto neŭtrala. La aktualaj demandoj tamen estas tiel malfacilaj, ke mi estos feliĉa, se mi nur duone sukcesis. Sed kion ajn ĉiu opinias, la sola necesajo por la sukceso de nia afero estas la libera kaj paca diskutado de ĉiuj demandoj interesantaj la Esperantistan movadon.

Pro tio mi deziras fini mian prezidantan paroladon, rememorigante al ni ĉiuj, karaj gesamideanoj, la lastan deziron, esprimitan de nia Majstro en lia oficiala parolado en Krakovo: « En la unuaj jaroj de nia laborado, — li diris — estis skribitaj sur nia standardo la vortoj: *espero, obstino kaj pacienco*; tio tute sufiĉis, ĉar, ke ni gesamideanoj, devas reciproke nin estimi kaj helpi, tio por ĉiu estis komprenebla per si mem. En la lastaj jaroj tamen, ni bedaŭrinde ofte forgesis tiun devon: tial nun, transirante en la duan gravan periodon de nia historio, en la duan kvaron-jarcenton, ni skribu sur nia standardo novan vorton, kaj ĉi tiun vorton ni ĉiam respektu kiel sanktan ordonon; tiu vorto estas « konkordo ».

KONTRAŭ
M A R -
MAL-
SANO

DELPHININE

De l' DOKTORO FLASSCHEN.

KONTRAŭ
FERVOJ-
MAL-
SANETO

Tiu ĉi farmaciaĵo, absolute sendanĝera, ricevis la **Grandan Premion** ĉe la Internacia Ekspozicio de Higieno, okazinta en Parizo en 1908.

Prezo de la boteleto : 10 fr. (4 S).

Aĉetebla ĉe S-ro WEITZ, 8, Rue de Duras, Paris
kaj ĉe ĉiuj farmaciejoj.

